ANATOMIC GRAFITTI

DĂNUŢ UNGUREANU

1. Orice frăţior trebuie să aibă un plan

Credeam că treaba o să meargă unsă, dar n-a fost aşa. „High Asian Bank" închide la şase. La şase fără un minut iese un gabor şi se uită în jurul turelei blindate ca să se convingă că de ăştia, de-alde noi nu stau la pândă prin tomberoane, să-i sară în cârcă. Intră, le face cu ochiul celorlalţi gabori, strâng firimiturile şi-i împing afară pe cei care au fost atât de fraieri ca să le treacă pragul şi să-şi lase bişţarii acolo. Atunci intrăm noi, dar nu ca mitocanii, ci după cum o să vedeţi în schema ce urmează.

„High Asian Bank" e locul ideal în care un tip de vârsta şi greutatea mea se poate îmbogăţi împreună cu frăţiorii săi. Vreau să zic că nu e genul de speluncă unde, dacă ai strănutat mai tare, electrogaborii îţi triplează, cât ai zice peşte, numărul de găuri pe care le posedă în mod normal corpul omenesc. Conducerea şi-a zis că o să-şi atragă o clientelă numeroasă renunţând la alde Robocop, o investiţie datorită căreia bancherul poate dormi liniştit pe sacul cu aur.

Robocop o sperie pe gospodina din cartier şi pe sora ei de la ţară, băgă spaima în pensionarul care aruncă în seif economiile de o viaţă, iar servo-mecanismele în acţiune, platoşa azurie, şi gunul doldora de urări de bine pun pe fugă tot proletariatul care venea ca la manifestaţie să facă depuneri pe termen lung.

Domnii din consiliul de administraţie, mai lacomi decât prevede legea, lucrează în exclusivitate cu personal organic. Sărmanii, zâmbesc frumos, nu trebuie întreţinuţi şi pot să stea la palavre cu depunătorul. Iar dacă depunătorul e mulţumit, ce face? Depune. Aşa ajunge la mulţumire şi un băiat ca mine, care vede cum creşte potul.

La şase fără cinci înăuntru mai sunt doi domni şi o supermămică, purtându-şi plodul într-un soi de rucsac agăţat pe spinare. Bebeluşul nu e depunător, dar face ochii mari şi vede cum devine chestia.

La şase fără un minut gaborul iese din turelă să-şi facă numărul. Se uită în stânga, nimic. Se uită în dreapta şi i se pare că nu e în regulă. Cu mâna pe praştia de la şold se apropie de un vagabond pe jumătate protezat, care sprijină temeinic unul dintre pereţii lui „High Asian". Gunoiul îl

îmbălsămează cu o singură duhnitură de gaz hipnotic, cuminţindu-l pe loc. Nici nu ştie pe ce lume se află când se întorc amândoi în bancă.

Situaţia se prezintă astfel: Frăţiorii mei, Cody şi Egan, deghizaţi în spălători de ferestre, au coborât rapid cu schela mobila, intrând şi luându-i la întrebări pe gaborii indolenţi. Cei doi domni depunători au renunţat şi ei la ifose, împingându-i pe funcţionari cu ţevile reci ale armelor spre fundul sălii, departe de alarmele buclucaşe. Ei sunt Vladimir şi Miercuri. Vagabondul, adică eu, zice:

— Măi băieţi, staţi liniştiţi, dacă vreţi să n-o păţiţi! Puneţi marfa pe tarabă şi vedeţi-vă de treabă!

Când sunt vesel, rimele-mi vin singure. Conţopiştii oftează şi încep să umple sacii.

Intră domnul director să vadă ce s-a-ntâmplat cu camera, care nu-i mai transmite imagini în birou fiindcă a decuplat-o frăţiorul meu, Cody. Îl aliniem şi pe dânsul şi-l punem la treabă în mod egal cu ceilalţi.

Decuplarea o să aducă treizeci-patruzeci de gabori în cinci minute şi cincisprezece secunde, dar noi scoatem un timp mai bun decât ei. O să ne luăm picioarele şi sacii la spinare în patru minute fix.

Domnul director încarcă mormane de credite cu ambele mâini, de parcă i-am fi promis şi lui parte.

Ţi-e mai mare dragul să-i priveşti. Săculeţii sunt plini ochi cu de-ale cheltuielii, stau cuminţi în mijlocul încăperii şi par că-i auzim cum răsuflă greu de grăsuţi ce sunt. Ne apropiem să-i înhăţăm.

2. Un bebeluş căruia nu-i tremură mâna

În clipa asta se schimbă scenariul.

— Nu mişcă nimeni! face un glăscior piţigăiat. Aruncaţi armele! Dacă n-aş fi trecut prin viaţă, aş fi murit de mult. Mă clatin pe picioare. Şi cine n-ar face-o în locul meu, fiindcă de vorbit, a vorbit bebeluşul din spinarea mămicii, care stă întoarsă din profil. Nu numai că s-a răstit la noi, dar scoate din scutece, cu mânuţele lui, un gun cât toate zilele şi trage un foc de avertisment.

Miercuri se îneacă de râs. Ridică ţeava pistolului, însă prea încet, ca omul convins că un sugar e mai obişnuit cu biberonul decât cu trăgaciul. Bebeluşul îl împuşcă artistic în mijlocul frunţii, lipindu-l de perete, cinci metri mai în spate. Asta e doar primul timp, de ajuns cât să-mi dau drumul pe jos şi să văd glonţul pe care falsa mămică mi l-a trimis peste umăr, fără

ca măcar să se întoarcă.

În timpul doi, Egan o încasează şi el de la madona cu pruncul, de trei ori în piept şi în stomac. După cum se uită la noi, în vreme ce se prăbuşeşte, e clar că i s-a făcut lehamite de toată tevatura.

— Ia de-aici, curvă împuţită!

În locul rimei am optat pentru o rafală lungă. N-am tras niciodată în mama cu copilul, dar de data asta nu m-am putut abţine. Sar aşchii din amândoi şi pe urmă bucăţi mai mari. I-am terminat.

Cum mă aşteptam, de sub scutece şi chimonoul mămicii zvâcnesc resturile unui android, o fiinţă de sinteză, un singur trup coordonat de un singur creier. Bebeluşul nu era decât un soi de cocoaşă, cu ochi şi pistol, iar pe podea nu s-a scurs nici o picătură de sânge, ci un lichid gălbui, cu iz mai piperat decât al împuşcăturilor.

Încă ne-ar mai fi rămas, mie, lui Cody şi lui Vladimir treizeci de secunde din cele patru minute ca să înhăţăm sacii şi s-o ştergem.

Scenariul se schimbă din nou.

Cum stăm noi aşa, ca nişte popândăi celebri, peretele de la intrare se umflă fâsâind, întinde un tentacul, pe urmă două şi plesneşte. Ori că au fost zidiţi acolo, ori că structura clădirii e programată să facă surprize, doi electrogabori încă acoperiţi de praf şi moloz, ridică armele perfect sincronizaţi. Şi nu e cazul să ne-ntrebăm care sunt ţintele.

Pentru că Vladimir şi Cody sunt în picioare, se presupune că ei ar fi urgenţele. Electrogaborii le servesc treizeci de împuşcături în două secunde. Mira-m-aş să fi trecut vreuna pe lângă.

Eu ţintesc cum se cuvine şi le modernizez nepoftiţilor uniformele de tablă ieftină. Când i-au proiectat, nu şi-au închipuit că vreunul ar putea să se priceapă la croitorie.

Reprezentaţia e gata.

— Jos! urlu. Toată lumea jos! Care mişti, te-am belit!

Deja nu mai am chef de joacă. Afară s-a strâns jumătate din poliţia blocului. Zece portavoce mă invită să ies în poziţia draga mie, cu palmele pe creştet. A venit şi televiziunea.

— Am patru oiţe aici! le spun celor din stradă. Să nu faceţi vreo prostie!

Chiar aşa. Le ordon gaborilor să iasă, iar ei se înghesuie pe uşă ca la împărţirea primelor. Dacă-i ţineam, le venea să se joace de-a eroii. Mi-au rămas două puicuţe, un ochelarist şi domnul director.

— Bine, băi, acesta, îi spun, se poate? Faceţi reclamă că în banca voastră nu intră decât oameni adevăraţi şi, când colo, e plin de plastic şi

tablagii.

Şi îi bat obrazul cu două degete de se înroşeşte.

3. De mic se lovise peste ţurloaie

E momentul revistei de front. Mă aplec deasupra lui Miercuri. Prea mult creier nu avea sărmanul. Cu ce i-a mai zburat glonţul care a intrat prin mijlocul frunţi şi a ieşit prin ceafă, a dat faliment definitiv. Adio, prietene!

Calc peste resturile androidului mamă-prunc şi ajung la Egan. Geme încetişor. Are două găuri în piept. Încă una mai jos, în stomac. Avea şi un ulcer păcătos, asta-i mai lipsea! Se uită la mine, îmi face cu singurul său ochi natural şi-şi dă duhul, fără să murmure nici o frază memorabilă. Dacă ar fi avut putere, mi-ar fi şoptit la ureche: „moşule, noi nu dăm nimic pe gât astăzi?”

Am doi fraţiori morţi. În momentul în care a încasat-o Miercuri, eram decuplaţi. Altfel mi-ar fi distrus o bună parte din sinapse. Cu Miercuri eram cel mai aproape. De câte ori moare un fraţior, ceva te trage după el. Egan a fost altă promoţie.

Se aud gemete din spate. Îl pocnesc peste mutră pe ochelarist, aşa, de-al naibii, ca să-i dea borşul şi să le aud pe puicuţe plângând. Electro-gaborii mă îndeamnă din nou să le fac o vizită. Le strig că dacă nu mi-ar fi teamă de electrocutare, i-aş lăsa să mă pupe-n fund.

Cody şi Vladimir, jumuliţi, tăvăliţi, plini de găuri ca enigmaticul univers, sunt totuşi în viaţă. Nu prea mulţumiţi de cum arată, poate-i doare şi capul. Îi apuc de gulere şi-i târăsc mai la adăpost.

Desen de Radu Gavrilescu

— Te-ai descurcat binişor, mormăie Cody admirativ.

Într-adevăr, n-am nici o zgârietură, nu-mi lipseşte nici un vârf de unghie.

— Ce te doare? îl întreb, aşezându-mă lângă el şi vârându-i între buzele arse un chiştoc de ţigară.

— Genunchiul, geme el. Şi rinichiul drept. Doare ca dracu'. Poţi să-mi iei ceva?

Are răni mai grave, în plămâni şi ficat, de exemplu. De mic se tot lovea la genunchi şi a rămas cu spaima loviturilor la ţurloaie. Mă concentrez. Îi preiau o parte din durere, apoi din ce în ce mai multă. Nu e decât un junghi mai ascuţit. Cu o proteză bună, dacă rămâne în viaţă, o să zburde din nou prin aşternuturile fecioarelor.

Mai rău e cu rinichiul drept. Când încerc să preiau ceva, mi se pare că m-a călcat un camion peste şale. N-am ştiut că există aşa o durere.

— Cody, îi zic, nu pot să iau tot, nene, mă cocoşează. Dă-mi de ştire dacă mierleşti.

— Bun şi-aşa, zice, trăgând din ţigară.

Ştie că dacă moare fără să mă avertizeze, înainte să-i înapoiez durerea, m-a nenorocit.

Vladimir mă fixează insistent. Nu poate spune nimic, fiindcă unul din gloanţe i-a făcut dantura praf. Iau şi de la el câte ceva. Buzele sfâşiate ustură ca naiba, asta e, suntem bărbaţi. Acum deja încep să gem şi eu şi mă ia cu frisoane.

Ce facem acum?

— Ce facem acum? mă întreabă Cody.

„Ce facem acum?" reiese din privirile fixe ale lui Vladimir.

Când mă uit înspre turma de oiţe care n-are ochi decât pentru ţeava gunului meu, citesc aceeaşi întrebare. Ar mai lipsi ca Egan sau Miercuri să se ridice într-un cot şi să exclame:

„Ce facem acum?"

— Habar n-am, zic.

Mi-e din ce în ce mai greu să fac faţă valurilor de durere pe care le-am împrumutat de la frăţiorii mei. Cu toate astea, mă agăţ şi de ultimele firimituri de voinţă, ca acrobatul care se mai ţine atârnat într-o singură mână, apoi un deget, o unghie. Suflu greu. Când simt că inima o să facă explozie, încep transferul de durere. Dacă merge, mai încolo am să-i ajut din nou.

— Ultimatumul expiră în şaizeci de secunde, se aude de afară.

Electrogaborii încep să scoată scântei. Gravitatea cazului i-a supra-

voltat. Preiau din nou junghiurile frăţiorilor mei, în aşa fel încât, cu părţi egale, să fim toţi cât de cât în putere când vor năvăli conservele municipalităţii.

— Treizeci de secunde.

Viermele LOD începe să pulseze rapid, scăpat de sub control. Acum chiar să vreau să mă predau şi n-aş mai putea.

— Cât să fie ceasul? întreabă frăţiorul Cody.

4. Viata e ca un roman monoton

„California, here I am.” „Ca-li-for-nia, here I am.” „Ca-ha-ha-lifornia, he-eeee-re I am.”

Îl despachetară la iuţeală, ferindu-şi halatele de bucăţile de gheaţă însângerate şi-l răsuciră cu capul spre ei, fiindcă prostul de curier îl livrase cu căruciorul invers.

— Numărul optzeci şi patru, serie De.

— Mascul, caucazian, douăzeci şi patru de ani, Paperback, Dave.

— Hello, Dave!

— Nu te-aude. A luat bastoane peste urechi.

— Vai, vai!

— L-au încălţat când dădea o gaură la „Asian”.

— Vai, vai, vai!

Tampon. Scalpel. Fierăstrău. Adică, mă rog, ne descurcăm. Ţeasta lui Dave se deschise cuminte, sângerând foarte puţin. LOD pulsa încă acolo, vânăt.

— Rade-l!

Se opriră să-şi aprindă câte o ţigară. Unul dintre ei se numea Patrik Core. Celălalt Ed Kunzlik. Studenţi îndemânatici, deşi cam săriţi. Le dăduseră extirpările de Lob Delincvent. Studenţii cer leafă mică.

— Pune-i capacul la loc!

— Dumnezeule, stai să arunc chiştocul înăuntru.

Aproape că leşinaseră de râs.

— Ed, zise Core când treaba era pe sfârşite, Paperback ăsta a găurit ceva oameni la viaţa lui.

— O, nu, scuteşte-mă, îşi dădu Kunzlik ochii peste cap, doar n-o iei de la capăt!

Core nu mai zâmbea.

— În două luni, LOD e la loc, nou-nouţ. Şi Dave din nou pe stradă,

altceva ce ştie să facă?

— Şi? făcu Kunzlik. Ce-ţi pasă? Ţi-l mai aduc o dată. Asta înseamnă un ban în plus, nu?

— Numai că data viitoare te numeri şi tu printre găuriţi. Data viitoare s-ar putea să-l rad de unul singur.

Kunzlik se înecă.

— Nu fi tâmpit! Nu e vina lui.

— Nici a ta. Mai rad puţin de-aici.

Ed Kunzlik se întoarse către ferestrele cenuşii şi observă că s-a pornit ploaia. Curierul împinse încă un cărucior printre uşile batante. Era ultimul dinaintea pauzei de masă. Viaţa e un roman monoton, fără sfârşit.

5. Unde nimeni nu mai înţelege nimic

La asfinţit, Dave Paperback se dezmetici pe marginea unei gropi de gunoi, în croncănit de ciori şi voci interioare care-i deschideau cerul deasupra capului în cercuri mari, violete. Prin mişcarea lor lentă, desluşi chipul galben al unui puştan de vreo paisprezece ani. Avea ochii duşi în fundul capului şi un tremur al buzelor ca al tuturor celor care au trecut pe la LOD Control.

— Tu cine eşti? făcu Dave Paperback.

Partea proastă era că nu-şi amintea cine este el însuşi şi ce caută acolo. Dacă vreodată i-ar fi trecut prin minte să ia viaţa de la capăt, momentul sosise.

— Eşti domnul Paperback, spuse băiatul cu o voce care trăda suferinţa. Ai dormit toată noaptea aici. Te-am păzit.

— De ce? îl întrebă Dave, strâmbându-se.

Mirosul îngrozitor pe care îl emana propriul său corp îl înnebunea. Se ridică anevoie.

— Gaborii de la LOD. Au vrut să te termine, dar le-a fost frică. Te-au ras mai mult.

Paperback nu înţelese nimic.

— Înainte să adormi ai avut grijă de mine. M-a durut al dracului de tare.

Ieşiră pe marginea gropii de gunoi. Oraşul era departe, învăluit în ceţuri şi, pe măsura ce-l priveau, părea că se îndepărtează.

Dave Paperback se simţi pierdut. Îl durea capul, avea dureri până şi în mâna protezată care fusese făcută ferfeniţă. Nu-şi amintea în ce

împrejurare. Nu-şi amintea nimic.

— Omule, îi spuse băiatul în vreme ce-l ajuta să păşească, tot ce făcusem a fost să ciordesc nişte poşete.

6. Domnul director e cel mai de treabă

Am douăzeci şi cinci de ani, nevastă, un băiat şi o slujbă. Sunt om de serviciu la „Copiii Asociaţi". Dau cu mătura, spăl pe jos, car. Toată lumea care mă cunoaşte, mă strigă Dave.

— Merge treaba. Dave? strică domnul director Stonekirk, ocolind cârpa şi găleata cu apă.

Nu ştiu de ce are impresia c-aş fi tare de urechi sau tare de cap. Altfel e un om de treabă.

— Merge, să trăiţi.

Mă duc să golesc zoaiele la capătul culoarului. În toate clădirile în care am fost om de serviciu, nu trebuia să golesc zoaiele. Nu trebuia să fac nimic, decât să pornesc melcul şi să-l opresc după ce şi-a terminat treaba. Melcul e o cochilie elastică, mobilă, care poate să se strecoare pe orice culoar, în orice cotlon şi să lase lună în urma lui. Poate face asta chiar cu o mulţime de oameni prin preajmă. De-aia nu existau zoaie.

E pauză. Copiii ies pe culoar, ţipă, aleargă, se îmbrâncesc. Mă rog. copiii sunt fericiţi.

— Oh, iertaţi-mă, domnule Paperback.

S-a-ntâmplat că săreau coarda şi-au dat peste mine. Cât pe-aci să scap găleata din mână. Au preferat un om cu găleată în mână ca să nu se sperie copiii şi, de altfel, nici n-aveau prea mulţi bani.

— Ei, nu-i nimic, fetelor. Aveţi grijă să nu vă loviţi.

Spun „fetelor" fiindcă, de fapt, sunt două. Pat şi Marsha. Siameze. Au două capete, dar un singur trup, cu două mâini şi două picioare. La doisprezece ani sunt drăguţe foc şi politicoase, cu toate că Pat e niţel mai zvăpăiată. Ele poartă o rochie albă cu flori albastre. Mă uit îngrijorat dacă nu cumva le-am stropit.

— Ce mai face Louie?

— Bine. A-ntrebat de voi.

Ele îl plac pe băiatul meu, Louie, în vârstă de cincisprezece ani. După felul în care le-a privit într-o zi, când mi-a adus nişte lucruri de-acasă, cred că şi el le-a îndrăgit. Mai târziu ar putea să devină o familie, aşa cum suntem eu cu el şi cu nevastă-mea.

— Mâine seară avem o serbare aici, domnule Paperback, spuse timidă Marsha. Puteţi să-l întrebaţi pe Louie dacă vrea să vină? O să se danseze.

— Sigur. Pe la ce oră?

— Spectacolul începe la şase. Iar dansul cred că pe la şapte şi jumătate.

— A, atunci e-n regulă, zic. Louie termină slujba pe la cinci. O să aibă timp să dea pe-acasă să se schimbe. Îi spun.

Dau din căpşoarele lor drăgălaşe şi aleargă îmbujorate de emoţie înapoi în clasă, fiindcă s-a terminat pauza.

După prânz nu mai e nimic important de făcut, aşa că pot să-mi iau liber. Cum am spus, domnul director Stonekirk este un om foarte de treabă. Ies din biroul său şi mă duc în vestiar, să mă schimb. În oglinda mare de la intrare văd că am făcut cearcăne de oboseală sub ochi. Ar trebui s-o las mai moale cu serviciul. Pe toată fruntea am o cicatrice orizontală, albă, subţirea. A rămas de la ultimul LOD şi va rămâne acolo toată viaţa. Dar la Extirpări n-am să mai ajung, fiindcă după ultima operaţie au aflat că nu mai am nevoie. Mi-a povestit Louie.

Louie, în schimb, are nevoie tot la patru luni. Odată a pus mâna pe servieta unui domn. Altădată s-a urcat într-o maşină străină. Îl prind, rad LOD şi-i dau drumul acasă. El nu este un om normal, ca mine ori ca alţii, dar mi-au îngăduit să am grijă de dânsul. Mai sunt mii care mişună pe străzi, ca gândacii, neavând unde să se ducă. Poliţia e cu ochii pe ei.

— La revedere, domnule Stonekirk!

— La revedere, Dave!

E un om foarte de treabă.

7. Căsuţa noastră cuibuşor de nebunii

Drumul spre casă e lipsit de peripeţii. În trenul aerian, nemarcaţii se înghesuie de obicei în partea din faţă a vagonului, de îndată ce-mi scot masca din pricina căldurii. Ei cred că aş putea să le fac vreun rău. Îi las să vadă că LOD e în regulă şi, astfel, sunt lăsat, la rândul meu, în pace. Trenul aerian face patruzeci de minute până acasă, departe, în Queens. De acolo mai merg cincisprezece minute pe jos.

Locuim la etajul doisprezece, într-o clădire cu douăsprezece etaje. În clădirea veche de o sută de ani mai locuiesc şase familii. La parter stau cinci frăţiori.

— Ţi-e foame? mă întreabă Aiki.

Am învăţat-o să mă întrebe astfel de câte ori mă întorc de la lucru. Eu

i-am dat numele ăsta. Îmi plac niponii. Îmi plac galbenii.

Conservele se încălzesc singure. Într-un bol mare, Aiki răstoarnă conţinutul şi toarnă apoi deasupra o pungă mare cu fulgi asortaţi. Cartofi, legume, porumb. La sfârşitul săptămânii o învăţ altceva. Mă urmăreşte tăcută cum înfulec cu poftă.

— Tu nu mănânci, dragă?

Se încruntă, ca şi cum ar încerca să-şi amintească ceva important. Ce să-şi amintească? Ce era de amintit nu mai e de mult important, iar ce e important n-o mai priveşte pe ea. Android prea uzat pentru o slujbă şi o existenţă oficiale, clasat ca „tolerabil”. Are memoria paradită ca şi mine, numai că pe ea nu o priveşte şi nu s-ar putea spune că eu mă omor cu asta.

Pe spinare, sub chimonou, are o cocoaşă a cărei formă aduce cu trupul strivit al unui copilaş de şase luni. Nu e un sugar adevărat, e doar o parte a trupului ei, care a avut de suferit la ultima slujbă. Când au scos-o din funcţiune. Şi-aminteşte că a fost ruptă în bucăţi. S-a regenerat greu şi prost.

La cinci apare şi Louie.

Smacurile i-au intrat sub piele, trupul ciolănos degajă o miasmă îngrozitoare. Trebuie să stea în apă o oră şi mai bine până să poată ieşi printre oameni. E debarasator la laboratoare, toată ziua se bălăceşte în resturi.

— Trebuie să scăpăm din gaura asta, îmi spune.

— Cum? Şi-apoi, aici suntem în siguranţă.

Se ridică de la masă şi-ncepe să se plimbe prin încăpere ca un animal încolţit.

— Nu pricepi? Putrezesc de viu.

Se apropie criza. O simte şi el. În ultima lună, a patra, a fost din ce în ce mai agitat. La operaţie au lucrat de mântuială şi probabil că i-au mai lăsat ceva din LOD. Indivizii nu ştiu cum să te mai tragă pe sfoară pentru un ban în plus.

— De ce nu te duci să te răcoreşti puţin? îl întreb.

Se răsuceşte spre mine, gata să mă pocnească.

— Adică să fur ceva? Sau poate a venit momentul să omor pe cineva, ce zici?

— Zic că ar trebui să te distrezi mai mult. Lasă lucrurile să se întâmple de la sine.

— Sau poate să dau foc, continuă el fără să mă bage în seamă.

Aiki se ridică să strângă masa. Se mişcă încet, cu graţie.

— Uită-le la ea, zbiară Louie.

Şi mătură cu mâna vasele care-au mai rămas.

Aiki se apleacă să le culeagă.

— Numai uită-te la ea! Cum ar trebui să-i spun? „Mămico”?

Nu-i pot ţine piept. Vorbeşte prea mult, foloseşte prea multe cuvinte. Gândeşte prea repede.

— Uită-te şi la tine! Ramolit la douăzeci şi cinci de ani! Domnul Labă-mare cu pipotă în loc de creier! Are capul mic şi-i stă mintea lejer.

— Uite ce-i... încep să-i spun.

— Băi, fleică, nu pricepi ce ţi se întâmplă? Nu simţi un miros ciudat în jurul tău? Eşti un cadavru viu. Nu te-ai prins? Toată lumea-şi bate joc de tine.

— Nu-i adevărat, zic. Domnul Stonekirk.

Râde.

— „Lasă lucrurile să se întâmple de la sine.” Aşa cum le-ai lăsat tu?

8. Cum se pune la cale o idilă nocturnă

Stau şi mă gândesc şi nu pricep nimic din ce vrea să zică. Nu pricep absolut nimic, decât că Louie a avut o criză.

— Louie, dacă vrei să pleci din nou pe stradă, n-ai decât. Nouă o să ne pară rău, dar nu putem să te oprim. Asta este o ţară liberă.

Râde din nou. Acum, după ce a trecut de punctul culminant, s-a mai liniştit puţin. Aiki ne priveşte cu mâinile încrucişate în poală. Îi povestesc lui Louie despre serbarea de la „Copiii Asociaţi”. Când vine vorba de Pat şi Marsha, ochii lui încep să strălucească. Aşadar, nu m-am înşelat.

— Ascultă, Dave, zice, trebuie să mă ajuţi într-o chestiune.

— Sigur. Spune-mi ce vrei.

Louie mă priveşte cu blândeţe şi curiozitate, aşa cum a făcut-o în dimineaţa aceea, pe marginea gropii de gunoi.

— Vreau să mă întâlnesc după dans cu Pat şi Marsha.

— Normal, zâmbesc. Toţi băieţii or să se întâlnească după dans cu fetele lor.

— Nu, face Louie, nu vrem să mâncăm hot-dogs pe autostradă. Vreau să ne întâlnim la „Copiii”.

Nu pricep nimic.

— După dans? zic.

— După dans.

— Păi, toată lumea o să plece acasă. „Copiii” o să fie închis.

— Ce-are a face?

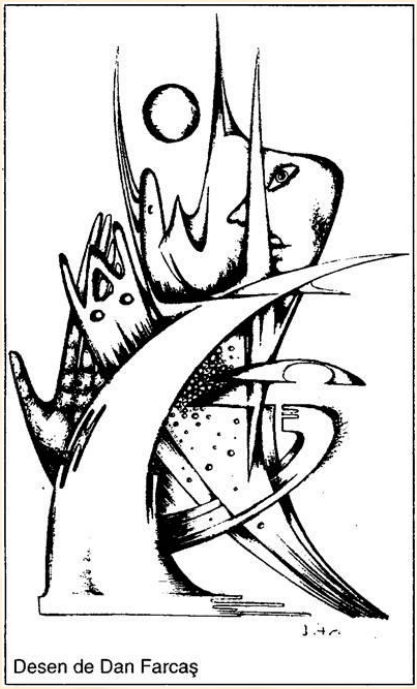
Desen de Dan Farcaş

Mă uit la Aiki. Nu pare să înţeleagă nici ea ce discutăm noi aici. Dacă o privim prea insistent, o să înceapă să pună masa iar.

— Dar nu e nevoie să intri la „Copiii" după ce s-a închis, Louie. Copiii dorm. S-ar putea speria de tine. Şi-apoi, ce vrei să fac eu?

— Vreau să te duci în timpul dansului şi să pui bucata asta de plastic pe zăvorul ferestrei de la vestiar. Pe urmă să închizi fereastra la loc.

Respir greu.

— Păi, n-o să mai facă legătura ca lumea. Se întrerupe contactul. Fereastra o să fie închisă doar de formă.

Sunt mândru că m-am gândit la asta, dar şi puţin îngrijorat. Louie dă şi el din cap, admirativ.

— Bravo, Paperback, dar ce-ţi pasă ţie? Bei cu noi la un loc pe coridoare şi te distrezi. Dacă ai chef şi noroc, dansezi cu una dintre fete, cu care te place, dansezi şi cu mai multe dacă vrei şi nu se supără domnul director Stonekirk.

— Eu nu sunt invitat la serbarea asta, Louie. Copiii au să se uite urât la mine. Şi domnul Stonekirk o să se răstească.

Louie îmi pune o mână pe umăr.

— Domnul Stonekirk e un om foarte de treabă. El nu poate să se supere pe tine, Dave. Sunt sigur că ai să discuţi cu el mâine dimineaţă şi ai să-l convingi. Eşti un tip isteţ, ai să găseşti tu ceva. De pildă, poţi să-i spui că trebuie să stai cu ochii pe mine acum, înainte să mă duc să scap de LOD.

Dau din cap cu îndoială.

— De ce nu vă întâlniţi voi pe autostradă? Domnul Stonekirk o să-nchidă ochii. Dacă aduci fetele înapoi până la ziuă, o să aranjez eu să vă acopăr.

— Nu.

Vocea lui s-a răcit de tot acum.

— Louie, fetele strâng bani pentru premiile de sfârşit de an. Or să fie mulţi oameni bogaţi acolo. Ar fi mai bine să ai grijă de ele, să nu li

se-ntâmple ceva rău. Nu puteţi să amânaţi întâlnirea asta pentru altădată? Or să fie o groază de bani. Trebuie să fiţi cu toţii foarte atenţi.

— Aşa e, Dave, nu trebuie să-ţi faci griji. Nu trebuie să-ţi faci nici un fel de griji. O să mă ocup eu. De Pat şi de Marsha.

Când nu se află în preajma crizei, e un băiat foarte bun.

— Nu trebuie să-ţi faci griji nici tu, Louie. Au să fie oameni care să se ocupe cu paza acolo. Tu trebuie doar să fii drăguţ cu fetele. Ele ţin la tine.

— Şi eu ţin la ele, Paperback. Şi la tine ţin. Hei, suntem o familie, ce spui?

Şi, zâmbind, o apucă pe Aiki pe după umeri. Aiki încropeşte şi dânsa un zâmbet. Când se răsuceşte, căpşorul falsului prunc răsare de sub gulerul chimonoului. Clipeşte. Imită viaţa.

— Mă duc, zice Louie, să văd ce mai fac alde Garcia.

Asta nu-mi place deloc, căci frăţiorii Garcia, care locuiesc la parter, sunt toţi cinci oameni certăreţi. Dar n-aş vrea să-l supăr pe Louie, mai ales că ne înţelegem destul de bine.

— Louie, îi spun când se află în pragul uşii, nu trebuie să fii supărat pe oamenii ăia.

— Care oameni?

— Aia, ştii tu. Care... Ei n-au nici o vină.

Louie mă priveşte cu atenţie.

— Ai dreptate, Paperback, e aşa cum spui tu. Ei nu au nici o vină. Sunt oameni normali. Spune-mi, Paperback, nu vii totuşi cu mine la serbare? Să stăm împreună mai mult zilele astea.

— O să vorbesc mâine cu domnul Stonekirk, zic.

Când iese, îl mai strig o dată.

— Louie, şi noi nu suntem normali? Suntem, nene.

— Te cred, rânjeşte el.

9. Un capitol scurt ca o plimbare prin oraş

Frăţiorii Garcia au optsprezece ani. Lucrau pentru o companie care noaptea strânge rahaturile prin Central Park. După ultima ispravă nu i-a mai primit nimeni, nicăieri. Trăiesc din mila municipalităţii şi cu ce mai ciordesc.

Ultima oară au bătut doi poliţişti care patrulau după miezul nopţii pe aleile din preajma Marelui Rezervor. Numai unul dintre ei s-a mai sculat de jos, cu ajutor, ce-i drept, şi acela era cel montat în fabricile de electro-

gabori. Celălalt a sucombat în urma loviturilor dese cu piciorul în regiunea ficatului şi a rinichilor.

Frăţiorii Garcia erau încă minori când au făcut asta, sub influenţa alcoolului sau a drogurilor şi Lobii Delincvenţi ajunseseră la iminenţă. În parc era foarte întuneric. Electrogaborul a înregistrat o convorbire din care rezultă că ghinionistul le-a vorbit foarte de sus frăţiorilor Garcia, ba chiar l-a şi lovit pe unul dintre ei cu gunul peste nas. Toate astea, una peste alta, i-au scos pe frăţiori basma curată.

Când cobor cu Louie scările, douăsprezece etaje, auzim din ce în ce mai aproape râsetele şi urletele lor. Se distrează şi ei cum pot. Pe bani puţini au comandat la un sexant ambulant o „minge", torsul şi bazinul unei femei de sinteză pe care şi-o aruncă unul altuia, beţi morţi. Când trecem prin dreptul apartamentului, chicotele se înteţesc. Louie zâmbeşte, dar zâmbetul său are ceva ca o spaimă. Ceva care nu-l lasă să se deschidă de tot.

Din Tribeca, în Manhattanul sudic, Statuia Libertăţii, vopsită în albastru, alb şi roşu, se zăreşte de la kilometri depărtare, chiar în aerul otrăvitor al serii. Parcă suie şi coboară pe ape, ca o baliză uriaşă.

De la trenul aerian mai avem foarte puţin de mers pe jos. Louie şi-a răvăşit părul pe frunte, ca să nu-i sperie prea tare. Eu am masca mea neagră.

— Bună seara, Louie! Dave!

Dar încă n-am ajuns. La ora asta oraşul se scufundă în perne invizibile care atenuează zgomotul traficului şi dau tuturor o stare de somnolenţă înşelătoare. E ca un oraş într-un bol mare de sticlă umplut cu apă, pe care trebuie să-l agiţi ca să înceapă să ningă fals, cu firimituri de polistiren. Şi chiar începe să ningă cenuşiu cu zăpadă ieftină, îngreunată de steluţe şi ace de plumb şi gudroane.

10. Bal la „Copiii Asociaţi"

— Bună seara, Louie! Dave!

— Seara, domnu' Stonekirk!

E atâta lumină şi căldură în jur, încât dintr-o dată „afară" dispare în neant, n-a existat niciodată. Locul e plin de lume. Copiii sunt adunaţi într-un colţ. Adulţi fercheşi, mirosind a bogăţie, îi privesc simulând încântarea. Locul e plin, de asemenea, de gărzile lor de corp şi de angajaţii „Trust & Secure".

Pat şi Marsha se apropie intimidate. Îmi cer voie să-l ia pe Louie în grupul lor. El se îndepărtează, făcându-mi cu ochiul. Rămân cam stingher în mijlocul încăperii. Mă retrag, înainte ca privirile curioase să devină prea curioase.

— Bea ceva, Paperback, îmi spune domnul Stonekirk.

Beau dintr-un pahar înalt, vin alb, pe care cineva mi l-a adus. Vinul îmi dă o senzaţie plăcută de căldură în lobii urechilor. Domnul Stonekirk îmi face şi dânsul cu ochiul. „Dă-i bătaie!"

E gălăgie controlată. Copiii cântă un cântec. Pat şi Marsha recită o poezie. Mi se mai dă un pahar. Pe urmă prind curaj şi-mi iau singur de pe o tavă.

— Domnul Urban, acesta este unul dintre angajaţii noştri de nădejde, domnul Dave Paperback.

— Mhmm, îmi spune domnul Urban şi se îndepărtează.

Îl văd pe Louie într-un grup, zâmbind şi dând din cap. Are ceva ceţos în priviri.

— Nici o grijă, Louie, îi strig, poate ceva cam tare. Dă-i înainte, băiatule, te descurci de minune.

Gălăgia controlată şi conversaţiile se poticnesc o clipă, mai multe capete se întorc spre mine. Îmi iau un pahar nou. Hop! Cred că-i mai bine să mă fac invizibil. Mă opresc în faţa vestiarului.

11. Domnul director face un spirit de glumă

— Hello, Dave!

— Domnu' Stonekirk?

Nu e nimeni prin preajmă. Privesc nedumerit în jur.

— Te-am prins, nenorocitule! Da, cu tine vorbesc! Pune-ţi mâinile pe creştet! Apropie-te ca să te percheziţionez! Dacă faci vreo mişcare nesăbuită, te-am ras.

Încep să tremur şi-mi aşez palmele pe creştet. De după dulapul din vestiar îşi face apariţia, ţiuind la fiecare pas, un electrogabor. Este imens.

— Aruncă arma! Aruncă arma, am zis!

Aş vrea să-i spun că n-am nici o armă la mine, dar buzele îmi sunt moi şi se mişcă fără să poată scoate un sunet. Electrogaborul se apropie. Părţile componente ale armurii sale, perniţe turtite, pline ochi cu alice, se lovesc unele de celelalte.

— În genunchi, ticălosule! tună deasupra mea cu glasul domnului

Stonekirk.

Îl ascult imediat. Când îşi armează gunul, pentru orice eventualitate, ceva ca un comutator basculează sub ţeasta lui Dave Paperback. Comutatorul unui aparat de proiecţie. Numai că pe ecran nu se vede altceva decât năvala haotică de umbre şi pete multicolore. Ţăcănitul metalic al închizătorului, clănţănitul cartuşului pe ţeavă sunt amintiri în sine, dar după ele şi înaintea lor nu se mai află nimic.

— Dom... Domnu' Stonekirk, reuşesc să îngaim.

— Gura! Întinde-te pe burtă.

Mă uit la el înspăimântat. E uriaş, întorc capul, pregătindu-mă să fac ce mi-a poruncit. Simt ţeava gunului în ceafă. Imediat braţele mi se înmoaie şi mă lovesc cu bărbia de podeaua strălucitoare pe care am frecat-o de dimineaţă. Apoi vărs.

În vestiar e linişte. Electrogaborul se apleacă deasupra mea, pe urmă se îndreaptă. Aud un chicotit.

— Dave? Dave, eşti bine?

— Domnu' Stonekirk?

Sunt murdar ca dracu'. Culoarul e plin de inşi care se zgâiesc amuzaţi la mine şi de copii curioşi. Unul dintre ei izbucneşte în râs. Printre feţe o zăresc pe cea a lui Louie, albă ca varul şi în mijlocul feţei ochii lui par doi tăciuni incandescenţi. Simt că privirea lui scoate fum din mine.

— Îmi pare rău, Dave, bălmăjeşte domnul Stonekirk, n-a fost decât o glumă, ştii? Copiii... A fost un exerciţiu.

Louie se apropie. Gemenele Pat şi Marsha suspină de mama focului. Mi-e necaz că i-am speriat pe toţi. Am stricat petrecerea.

— Ei, gata, oameni buni, zice domnul Stonekirk vânturându-şi braţele, gata, nu mai e nimic de văzut. Să-i dăm pace lui Dave.

Lor parcă le-ar părea rău să mă părăsească.

— Haideţi, îi roagă domnul Stonekirk, să mergem înapoi în sala de dans. Să înceapă dansul! Copii, aţi văzut că sunteţi în siguranţă!

Pleacă unul câte unul.

— Dave, te simţi bine, aşa-i? mai spune cu greutate domnul Stonekirk şi se duce şi dânsul.

Siamezele o rup la fugă de îndată ce izbucnesc primele semnale ale concursului de rap. A rămas numai Louie, aplecat deasupra mea. Mă priveşte cu o asprime care mă descumpăneşte.

— Louie, îi spun, deschide larg fereastra, să intre niţel aer. Am nevoie de aer.

12. Am trei găuri în spinare şi un vierme sub ţeastă

La optsprezece ani, frăţiorii Garcia au omorât deja un tip şi au de gând să meargă mai departe. Dacă mai stăm o vreme pe-aici, nimeni n-o să le mai poată bate recordul.

La cincisprezece ani am şi eu recordul meu personal. Sunt împuşcat de trei ori în spinare şi în ambele picioare. N-am crezut niciodată că sunt în stare să ţip în halul ăsta, după cum n-am crezut că un om are atâta sânge.

— Stai liniştit, spun siamezele. Te doare, Louie?

— Mă cam doare, Două-Capete, zic.

Cel mai mic dintre frăţiorii Garcia rânjeşte. A sărit de pe linie când vânătorii de-afară l-au aranjat pe capul familiei cu câteva lovituri bine ţintite. Ieşise puţin din „Copiii Asociaţi", ca să afle dacă s-a prins poliţia că noi stăm călare pe puşculiţă. A aflat la iuţeală.

Doi frăţiori sunt morţi. La fel şi domnul Stonekirk. Restul balului s-a adunat în fundul sălii şi priveşte cu ochii măriţi de spaimă câmpul de bătaie. În genunchi, pe podeaua ca de sticlă, Dave Paperback adună una câte una perlele lăptoase risipite din colierul unei doamne isterice, care nu se omoară după mutrele frăţiorilor Garcia.

— Hei, Dave! îi strig.

Dă drumul biluţelor înapoi pe podea şi îngenunchează lângă mine. Privirea lui e tulbure ca o băltoacă. Era atât de beat când au intrat frăţiorii Garcia pe fereastră, încât a început să zbiere colinde. A dat o mână de ajutor când frăţiorii au cules gunurile gorilelor. Câţiva copilaşi, care îl iubesc, l-au ajutat.

— Dave, îi spun, nu mai avem mult de stat împreună.

Dave începe să se dezmeticească.

— Oh, Louie! Oh, băiatul meu!

N-am fost băiatul lui niciodată. Mi-e drag ca rănile din spinare. Îi proptesc ţeava gunului în nas. O dă la o parte plictisit, ca pe o muscă.

— Încerci să-mi iei ceva? îl rog. E mai mult decât pot să duc.

El clatină din cap neputincios. Nu o poate face decât cu frăţiorii lui. Iar frăţiorii lui sunt morţi de mult, nici nu-şi mai aduce aminte. Înainte de asaltul electrogaborilor de-afară i-ar putea uşura poate de o parte din durere pe frăţiorii Garcia, dacă cei trei rămaşi în viaţă n-ar fi scăpat neatinşi. Nu pentru multă vreme.

Îmi apucă degetele în pumn.

— Rezistă, te scot eu de-aici. O să fie bine, ai să vezi.

— Pe dracu’ o să fie bine.

— Încerc să fac ceva.

— Las-o moartă. Eu nu sunt frăţiorul tău.

Viermele trebuie că a atins un metru la mine sub ţeastă. Doarme încolăcit, rozaliu şi pufos, hrănindu-se din creierul meu prins la mijloc între cercuri.

— Dave, spun, simt ceva ciudat în măruntaie.

El tace. Degetele i s-au albit strângându-le pe-ale mele.

— Dă-mi drumul, îl rog. Să ai grijă de Două-Capete.

Dar el strânge mai departe.

Atunci se apropie cocoşat Garcia ăl mic, neras, duhnind a tărie. Dă peste siameze, se uită la mine.

— Merge, ă, Louie?

Dau din cap că merge.

— Suntem în rahat pân’ la nas. Măcar vreo douăj’ de gabori să tai şi io în două.

Se duce să ia la palme câţiva ostateci, ca să se mai răcorească. Frăţiorii lui îl privesc calmi, jucând zaruri pe cartuşe. Capul familiei e la bucătărie, nu să-şi gătească ouă ochiuri, ci la păstrare, în camera frigorifică, pentru posteritate.

Frăţiori ca ei se fabrică anual câteva zeci de mii, pentru cele mai murdare munci. Când îi priveşti, nu poţi să nu-i dai dreptate primarului şi să-l realegi.

— Dave, gâfâi, încetează!

Încearcă să facă legătura cu ceea ce a mai rămas din creierul meu sugrumat de LOD. Degetele invizibile gâdilă viermele ca să-l descolăcească. Îmi pierd cunoştinţa înainte să mă hotărăsc dacă e bine să mă împotrivesc sau nu. Apoi îmi revin.

— Şterge-o, Paperback, până nu-mi ies din sărite!

— Louie, băiatul meu, zic din nou.

Viermele se descolăceşte brusc. Ţip de durere. Picioarele încep să-mi zvâcnească. Vrea să mă ia acolo, în masa albicioasă, în buretele ieftin care-i ţine loc de creier, să ducem împreună viaţa lipsită de griji a oamenilor de serviciu. Să măsurăm scurgerea timpului în metri pătraţi de podele spălate.

Mă zbat urlând. Siamezele vin cuminţi la un semn al lui Paperback şi se aşează cu funduleţul pe picioarele mele făcute praf, ca să nu mă mai pot mişca. Iar Paperback îşi pune palma murdară peste buzele mele. Mă sufoc, dau ochii peste cap.

Viermele s-a descolăcit în întregime. Îl simt umblând prin cutia craniană, descumpănit, din ce în ce mai furios. Îl aştept să iasă dintr-o clipă în alta pe nări şi pe urechi, să-l decapiteze pe Dave dintr-o singură îmbucătură. Eu aşa aş face dacă aş mai avea măcar o fărâmă de putere. Mai bine mor de o mie de ori decât să împart pentru tot restul zilelor cotlonul neaerisit de sub ţeasta lui Paperback.

Îl muşc şi întorc nasul o clipă.

— Garcia! zbier.

Frăţiorii vin mai aproape. E chiar momentul pe care electrogaborii l-au ales ca să dea buzna în clădire. Într-o clipă locul e plin de carcase şi de gunuri furioase. Frăţiorii Garcia sunt repartizaţi pe pereţi în mai multe zeci de bucăţi.

Siamezele scâncesc. În urletul general, care acoperă chiar şi canonada electrogaborilor, nu aud decât scâncetul scos de Două-Capete. Pumnul lui Dave Paperback mă arde ca şi cum ar fi din fier înroşit. Deodată, LOD dă buzna sâsâind în lumea exterioară, dar nu se repede la Paperback, ci aduce cu el afară tot ceea ce mă compune în interior. Mă întorc pe dos ca o mânuşă însângerată.

Universul, atât de mare adineaori că nu l-aş fi cuprins într-o viaţă, nu mai e acum decât un spaţiu de câţiva centimetri cubi, în noul meu interior. Se face din ce în ce mai mic şi dispare o dată cu mine.

13. Anatomic grafitti

Ziua este compusă din două părţi. Una întunecată, cealaltă luminoasă.

În partea luminoasă nu se întâmplă nimic. În locul nostru. Stau. Când lumina intră pe fereastră. Mai multe firicele se mişcă. De sus în jos. Dacă nu mă uit în lumină, firicelele nu se mişcă. Nici eu nu mă mişc.

Când se termină partea luminoasă. În locul nostru intră primul om. Eu mă ridic. Firicelele nu se mai văd. Primul om spune:

„Bunăaikiceaimaifăcutastăzibătrânicotreabă”

Eu merg lângă el. Spun:

„Ţiefoame”

Aşa trebuie să spun eu. Primul om se aşează la masă.

Consumă părţile pe care le-am amestecat. În vasul mare când a scăzut lumina părţii luminoase a zilei.

Eu mă sprijin cu spatele de perete. Spatele meu nu seamănă cu acela al

primului om. Acolo este ceva care şuieră. Când mă sprijin de perete şi apăs. Acolo este ceva care.

Primul om spune:

„Foartebineaikiafostfoartebineobunătate”

Primul om se urcă în pat şi stă. Al doilea om nu mai vine. A venit de multe ori. Acum nu mai vine.

Când nu mai este nici un pic de lumină. Nu mai trebuie să adun nimic de pe jos. Mă urc în pat lângă primul om. Acolo este mai cald. Primul om scoate sunete. El se întoarce spre mine. Desface hainele mele. Sub hainele de pe spatele meu. Este ceva care şuieră.

Primul om spune:

„aikiaikiaikiaikiaikiaikiaikiaiki”

El se mişcă mult şi mă împinge. Umblă cu mâinile. Pe spatele şi pe faţa mea. Pe urmă primul om se dă mai încolo. Eu adun hainele.

Stau până vine din nou lumina. Atunci spun:
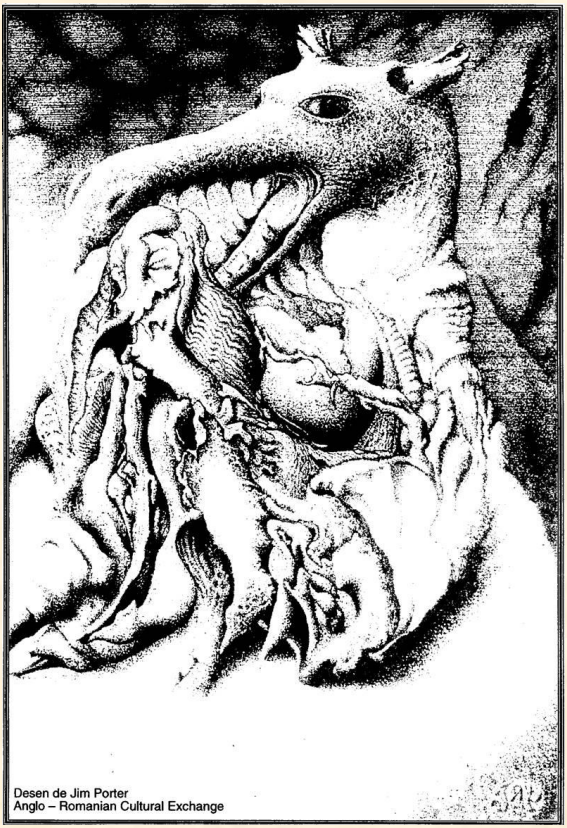
„Safăcutlumină”